

hvert Ondt ved at faae dem til at forstaa, hvorledes jeg kunde komme til at gaa med dertil; men jeg vedkjender mig aabent og ærligt her, at dersom der ikke hos Clementer fra den Side, hvortil jeg nærmest hører hjemme i de allerfleste Spørgsmaal, var en Lændents til i den Slags Spørgsmaal at gaa med den anden Side af Salen, havde jeg vanskelig gjort det. Jeg gjorde det for at afværge, om man vil, en værre Ulykke. Nu er det ganske vist, at man, efter at være bleven bekendt med de af Regjeringen forelagte Lovforslag, ikke kan gjøre sig synderlig Haab om, at den høie Regjering vil gaa ind paa en Afslutning af disse Spørgsmaal paa denne Basis, og følgelig vil jeg itide foregive mig imod at skulle komme til at blive paa denne, jeg havde nær sagt, uhyggelige Bane. Jeg siger derfor, at jeg aldrig vil kunne gaa med til det, der her foreligger, hvad enten der saa vedtages en Indkomststat eller ikke. Jeg vilde fra mit Standpunkt anse det for i høieste Grad usforvarligt at gjøre det, i det Mindste inden jeg ser, at der viser sig en ganske anden Støtte derfor fra Befolkningens Side. I denne Henseende er jeg ligesom det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, meget glad ved den høitagtede Regjeringens Udtalelse, thi jeg tør nok sige det rent ud — vi have jo allerede i de senere Dage begyndt at sige hverandre vor Mening rent ud — den høitagtede Regjering vil have en Kamp paa dette Spørgsmaal. Men selv om man kunde enes om det Forslag, hvorover der ifjor blev afgivet Betænkning af Hærudvalget og vel at mærke med Tilbud om en Fornu- og Indtagtsstat af 30 Millioner til Befæstningsudgifter, vilde jeg finde det usforvarligt at stemme derfor, førend der er foregaaet en Appel til Folket. Hvilken Lænke man end har om disse Spørgsmaal, maa man dog være enig om, at det er en Livsag for Danmark. Man maa nieget ofte høre — forresten kan man jo høre meget, før Orne falde af — at, naar man ikke kan gaa med de Herrer derovre ved Binduet, ja saa maa Gud vide, hvad det er, man ikke besidder, men i ethvert Tilfælde besidder man da ikke den rette Fædrelandskjærlighed og Nationalitetsfølelse. Jeg afviser en saadan Paastand; Enhver har sin Maade at føle Fædrelandskjærlighed paa, men jeg kan dog ikke tro, at Nogen skulde mene, at man alene ved Krig, Rustninger, Kanoner og Kugler skulde kunne forsvare vort Fædreland, man tilgive mig, at det er mig unuligt at fatte det. Jeg har saa alvorligt som noget Menneske overveiet dette Spørgsmaal, og hvis det skulde være mig muligt at komme til den Overbevisning, at man ad den Vej kunde frelse vort Fædreland, skulde Ingen være mere tilbøjelig end jeg til at gaa ind derpaa, selv om det kostede nok saa meget. Jeg skal imidlertid ikke nærmere indlade mig herpaa. Jeg er i saa Henseende fuldstændig enig med det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds. Jeg vil kun tilføie, at de Planer, der her

foreligge, nok skulle komme til at omfatte 150 Millioner, og det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds vil maasse engang blive overrasket ved at se, at det i Tidens Løb naaer op til 200 Millioner (Afbrydelse). Ja, de Herrer finde det morsomt, men naar man vil se hen til tidligere Forhandlinger om Anlæg — om just ikke af den Slags — saa vil man faae Erfaring i saa Henseende ihænde. Naar vi først ere komne ind paa Byggeforetagender, have vi set, hvormeget Overflagen ere bleve overstrøede; jeg skal blot nævne Viborg Domkirke, Bridesøstilles Jængsel og Frederikshavns Havn (Stemmer: Theatret!). Theatret! Jeg takker for Opmærksomheden, det vilde næsten have været Synd, om det ikke var kommet med. Den høitagtede Krigsminister har jo ogsaa gjennem Motiverne til dette Lovforslag umiskjendelig ladet dette forstaa, thi det er saa heldigt, at Loven snart er læst, og jeg har gjennemlæst Motiverne 4—5 Gange, fordi det var mig om at gjøre at se, hvor den høie Regjering vil hen. Naar man har set, at Regjeringen har tilbudt os det, der her er forelagt, saa ser det ud, som om Sagen dermed skulde være afsluttet, men der er vistnok Ingen, der for Alvor har læst Motiverne, som kan komme til denne Slutning; de maa komme til det samme Resultat, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds. Jeg veed meget vel, at den høitærede Krigsminister saa vel som enhver Anden, der er Modstander af min Opfattelse, ikke vil billige det, hvis man udtaler den Mening, at en Side af Riget vil søle sig tilsidefat, naar man anlægger Fæstninger alene paa et andet Punkt; men, mine Herrer, vi kunne ikke saa ganske se bort herfra. Det kan ikke nytte, at man, idet man appellerer til Fædrelandskjærlighed og Nationalitetsfølelse, ganske ligger Dørene i for de Interesser, der røre sig i den Landsdel, hvor man hører hjemme. Og maa jeg spørge de Herrer, der ere Benner af de foreliggende Planer, om de synes, at man med Billighed kan forlange, at vi Syder med Lyst skulle gaa med til Planer som disse (Røsd: Hør!). Det ærede Medlem for Bornholms 1ste Valgkreds siger: „Hør“, og det er mig kjær, at han hører. Jeg taler, for at mine Ord skulle høres, og jeg taler som en alvorlig Mand; thi i dette Stykke er jeg enig med det ærede Medlem, at det er en alvorlig Sag, og hvis det ærede Medlem i sin Tid kan frelse Riget, tager jeg min Hat af for ham, men nu, da man skal bygge disse Væker, har jeg en helt anden Opfattelse end han. Lad mig sige det ærede Medlem, at det her foreliggende er et Skridt til en Deling af det danske Rige ved Storebelt (Modsigelse). Ja, jeg kan godt forstaa, at de Herrer have en anden Opfattelse, men det er mig unuligt at se Sagen anderledes. Naar nu vor Fædrelandskjærlighed i Sylland er af den Bestaaenhed, at det vilde være en Græmmelse for enhver Lyde, hvis man skulde affjære Sylland fra det øvrige